

forbundne, som de synes nu at være det. Jeg tænker, at det er Kjerlighed til mig, som er deres fælles Leder i dette Tilfælde. (Munterhed). Ja, det er ikke Ironi, naar jeg siger Kjerlighed. Der er nemlig et gammelt Ord, der siger, at Habet er cømpet, men Kjerligheden er blind; og de Angreb, der bleve rettede mod mine Udtalelser og min Stilling, vidne om en topmaalt Blindhed. Jeg har ikke opdaget Noget som helst i deres Udtalelser imod mig, som ikke vidner om Misforstaaelse. Det har faaledes fuldtud bekræftet sig, hvad jeg yttrede forleden Dag, at det ikke nyttede at tage Forvaring mod Misforstaaelser, fordi jeg vilde blive misforstaaet alligenel. — Jeg skal vende mig først til det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds (Hoffen), og jeg skal da søge at samle det, jeg har at sige om Sagen selv i de enkelte Hovedpunkter, som navnlig have været fremme under Diskussionen. Det er for det Første Spørgsmaalet med Henyn til Opgaven for vort Forsvar. Dette ærede Medlem fastholdt til min Forundring det Negative: Ikke at falde forsvarsløst, og gjorde altsaa atter Modstand mod mit Positive: Jeg vil værges mit Land. Det ærede Medlem, antog jeg, vilde staa som Ordfører for dem, man omkring i Landet kalder Grundtvigianere, den talende Ordfører for dem her, ligesom hans ærede Sidemand (Høgsbro) vil være den skriende. Han har jo ogsaa en Stab af yngre Mænd, der siges at slutte sig til samme nationale Skole. Jeg har tidligere mindet disse ærede Medlemmer om, at der er en Sang, som man meget pleier at synge omkring i de Kredse — det mindede jeg om i 1877—78 — om de aabne Veie, om at sægte med aaben Panden for, hvad man for Alvor tror. Jeg tror, at jeg isjor ogsaa mindede om en anden Sang: „Ynglinge i Plader, Drengene klædt i Staal“, dengang Striden stod om de 6 Kanoner. Nu valgte jeg det med Forsæt, fordi det nysigtig indeholdt mine Lanker og Ansværelser angaaende dette Punkt, den første Strofe — „Jeg vil værges mit Land“ — af en bekendt Sang, der efter min Overbevisning giver et Udtryk for det begejstrede nationale Liv hos Danmarks og Norges Ungdom. Naar man nu her i Thinget vil værges sig mod dette Udtryk for denne min Lank, saa vil jeg ikke sige noget Videre derimod, det maa de Herre forsvare, men desforman man skal de maale Alvoren i det vakte nye Liv ogsaa i vort Fædreland efter disse Herrers Maalestok, saa vilde, derom er jeg

overbevist, Slutningen blive falsk, thi denne Indsigelse mod min Opsattelse stemmer ikke med den Betragtning, som hele den Del af vort Folk har, som er udgaaet fra Danmarks Høstoler. Jeg vender mig dernæst til Befestningsagen, og her kommer jeg da til Spørgsmaalet om den „aabne By“. Det er et Spørgsmaal, som det ærede Medlem fra Stege (Hoffen) i to Sætninger søgte at fastholde isjor og atter med et Par Sætninger iaar. Jeg havde ønsket, at han alvorlig vilde tage det Spørgsmaal op, men jeg tror i hvert Fald, at selv om det ikke skal optages, er det nødvendigt at faae at vide, hvad der ligger deri. Han rettede nemlig en Bekræftelse til mig, der gik ud paa, at jeg havde understrevet en Betænkning, hvori der stod Noget om den „aabne By“. Det er aldeles rigtigt; Side 1027 i Tillæg B. for 1874—75 hedder det: „Man maa endvidere ønske at holde det Spørgsmaal aabent for nærmere Overveelse, om Kjøbenhavn ikke burde gjøres til en fra alle Sider aaben By med de deraf følgende Konsekvenser.“ Man forelagde mig dengang en Betænkning til Underkrift, hvori det stod positivt at gjøre Kjøbenhavn til en aaben By. Jeg svarede Vedkommende: „Bil de undgaa, at jeg afgiver et disjunktivt Votum angaaende dette Spørgsmaal, saa kan det ikke staa faaledes.“ Man forandrede da dette til det, der staaar her, og derimod kan jeg ikke have Noget at indvende, thi naar der er Noget, der ønskes nærmere at overveie dette Spørgsmaal, om Kjøbenhavn ikke burde gjøres til en fra alle Sider aaben By, saa er Spørgsmaalet i Virkeligheden aabent. Naar jeg dengang ikke kunde tiltræde den positive Forklaring af dette, saa var det simpelt hen af den Grund, at jeg ansaa det for det Første for finantzielt aldeles uoverkommeligt at flytte Alt, hvad der skulde flyttes, Etablissementer og Deslige, og anlægge dem i en ny Befæstning andetsteds i Riget, selv om man fandt et Sted, der kunde passe. Jeg fandt det militært umuligt at gjøre det, at lægge Kjøbenhavn faaledes hen, at ved den mindste Bevægelse kunde 6 fjendtlige Soldater komme og reggere hele Kjøbenhavn, medmindre Byen ikke vilde udsætte sig for et Bombardement af et Par Skibe udenfor, og jeg fandt det aldeles politisk umuligt at stille sig det som Opgave uden Henyn til Hæren eller til Venstre, det var min Overbevisning, at det vilde det danske Folk aldrig kunne gaa med til. Jeg kjendte dengang, at dette Spørgsmaal var reist tidligere, og navnlig i